

מדת בדת

לע"נ הרב יעקב רב בר' משה
שלסקי זצ"ל
הערות
הוצאות טל 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 73 פרשת שמות תשע"ד

יומא מב-מז

שיעון חזק היומי בדרך קצרה

להזות מלבד טומטום אנדרוגינוס ואשה, אך קטן שיש בו דעת אשה יכולה לסייעו **עמוד ב** ושם לא חלק ר' יהודה, ואב"י סובר שכיון שהתנא אמר שהמשמעות של הפרשה מוציאה מהפשטות א"כ ר' יהודה יחלוק גם בהואה. **לומדים מהפסוק** והזהו הטהור על הטמא, שהטהור היה טמא קודם שטבול יום כשר בפרה.

ר' אסי אמר שכשלמדו ר"ל ור' יוחנן את דיני פרה לא הוציאו ממנה אלא כמו שמוציא שועל ברגליו משרה חרושה, והם אמרו שמשמעות מוציא מהפשטות, ושנה אחד לפני ר' יוחנן שזר כשר בכל השחיטות מלבד שחיטת פרה, ואמר לו ר' יוחנן שתוציא משנתך הזו כי לא מצאנו שחיטה שפסולה בזה, ור' יוחנן לא שמע אפילו לרבו ר"ש בן יהוצדק שאמר ששחיטת זר פסולה בפרה.

בוידי הראשון לא אמר הכה"ג ובני אהרן עם קדושך ובידידי השני אמר ובני אהרן והסביר ר' ישמעאל שמדת הדין היא שיבא זכאי ויכפר על החייב.

משנה הכה"ג שחט הפר וקבל את דמו במזרק ונתנו לכהן שמרס בו ברובד הרביעי שבהיכל שלא יקרוש, ונטל מחתה ועלה ופנה הגחלים לצדדים וחיתה מהמעוכלות הפנימיות ויורד והניחה על הרובד הרביעי בעזרה, בכל יום חיתה במחתת כסף והערה לשל זהב, וביו"כ חיתה בשל זהב והכניס בה ולר' יוסי בכל יום חיתה במדת סאה והערה לשל ג' קבין, וביו"כ חיתה בשל ג' קבים והכניס בה, בכל יום חיתה כבידה וביו"כ קלה, בכל השנה ידה קצרה, וביו"כ ארוכה, ולר' מנחם בכל יום חיתה מזהב ירוק וביו"כ זהב אדום, בכל יום הקריבו חצי בבוקר וחצי בין הערביים, וביו"כ הוסיף מלא חפניו, כל השנה הקטורת דקה וביו"כ דקה מן הדקה, כל השנה הכהנים עולים במזרח הכבש ויורדים במערבו, וביו"כ כה"ג עולה ויורד באמצע, ולר' יהודה תמיד כה"ג עולה ויורד באמצע, בכל יום כה"ג מקדש ידיו ורגליו מהכירוב וביו"כ מקיתון של זהב ולר' יהודה תמיד הוא מקדש מקיתון של זהב, לר"מ כל השנה יש ד' מערכות וביו"כ ה' ולר' יוסי כל השנה ג' וביו"כ ד', ולר' יהודה כל השנה ב', וביו"כ ג'.

גמרא אין לומר שהכהן עמד ברובד הרביעי בהיכל כי כתוב שאסור להיות בהיכל כשכה"ג בפנים אלא עמד בכובד ההיכל מבחוץ.

דף מד כשהכה"ג בפנים מותר להיות בעזרה שכתוב וכל אדם לא יהיה באהל מועד, ואיסור זה גם בבית עולמים ולא רק במשכן, שכתוב בקדש, ולא רק בשעת הקטרה אלא גם בשעת מתן דמים, שכתוב לכפר בקדש, ואפילו ביציאתו שכתוב בבואו לכפר עד צאתו, וכתוב וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל והיודי שלו קודם לכולם ואח"כ כפרת אשתו ואח"כ הכהנים ואח"כ כל קהל ישראל, והברייתא אמה ששעת הקטרה נקרא כפרה והסביר ר"א שכתוב וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל, ורק כפרת הקטורת שווה ככולם, והקטורת מכפרת כמו שאמר ר' חנניא שכתוב ויתן את הקטורת ויכפר על העם ור' ישמעאל אמר שקטורת מכפרת על לשון הרע שהיא באה בחשאי ומכפרת על לשון הרע שהוא בחשאי.

כתוב שפורשים מבין האולם למזבח בשעת הקטרה, ואמר ר"א שזה דוקא בשעת הקטרה של היכל של בשעת הקטרה של לפני ולפנים פורשים רק מההיכל עצמו, ורב אדא בר אבהו או כרי שאלו מדברי ר' יוסי, שכשם שפורשים מבין האולם למזבח בשעת הקטרה כך פורשים בשעת מתן דם פר כהן משיח ופר העלם של ציבור ושעיר עבודת כוכבים, והמעלה של ההיכל מבין האולם למזבח הוא, שמההיכל פורשים אפילו שלא בשעת הקטרה, ומבין האולם למזבח פורשים רק בשעת הקטרה, ולכאורה פורשים אפילו בשעת הקטרה של לפני ולפנים, ויש לומר שר' יוסי דיבר רק על שעת הקטרה של היכל אך לפני ולפנים, ויש לומר שר' יוסי דיבר בשעת הקטרה, הרי יש מעלה נוספת שמההיכל פורשים אפילו בשעת הקטרה של לפני ולפנים, ואילו מבין האולם למזבח פורשים רק בשעת הקטרה של היכל **עמוד ב** שבהיכל פורשים גם בקדושה שאינה שלו, ומבין האולם למזבח פורשים רק בקדושה של היכל, ורבא אומר ששם פרישה היא נחשב אחד.

לר' פדת הפרישה במתן דם פרים ושעיר עכו"ם לומדים מגז"ש כפרה כפרה מיו"כ.

רב אדא מוכיח שהמעלות הם מדאורייתא וכך בדיוק נאמר, שאם רק מדרבנן א"כ כמו שפורשים מבין האולם למזבח כך יפרשו מכל העזרה שלא יהיה מקרה שיכנסו, ויש לומר שיתכן שהן מדרבנן וחששו רק בין האולם למזבח שאין היכר אך בכל העזרה כיוון שיש הכר שמזבח החיצון מפסיק, לא יכנסו, ורבא הוכיח שקדושת אולם והיכל היא אחת שאם נאמר שזה ב' קדושות א"כ אם האולם עצמו הוא רק גזירה אין לגזור גם בין האולם למזבח שזה גזירה לגזירה, אך יש לדחות שבין האולם למזבח הוא קדושה אחת, והאולם וההיכל ה' ב' קדושות וא"כ זה רק גזירה אחת. **כל השנה** חותה בשל כסף שהתורה חסה על ממונם של ישראל, וביו"כ חותה ומכניס בשל זהב בגלל חולשתו של הכה"ג.

אם התפורו כשמערה קב גחלים מכבדס לאמה, יש ברייתא שנתפור קב, ויש ברייתא שהתפור קבים אך לכאורה לרבנן במשנה התפור קב, ולר' יוסי ג' קבים, ויש לומר שהסובר קביים הוא ר' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקא שאמר שהיה מערה לשל קביים, ולרב אשי גם לר' יוסי אפשר לבאר שכל השנה חיתה בשל סאה מדברית שהיא ה' קבין ירושלמיות, ועירה לג' קבים ירושלמיות.

דף מב רבין אמר בשם ר' יונתן שלשון של פרה היא משקל עשרה זוז ושל שעיר המשתלח של ב' סלעים, של מצורע משקל שקל, ור' יוחנן אמר שנחלקו ר"ש בן חלפתא ורבנן בפרה אם הוא משקל י' זוז, או משקל שקל, והסימן שלא נחלקו במשקל ב' סלעים, אחד המרבה ואחד הממעט ולא ב' סלעים שהוא הבינוני, ור' ירמיה מדפתי אמר שלא נחלקו בפרה אלא בשעיר המשתלח, ואותו יום נפטר רבא בר קיסי ואמרו סימן שרבא בר קיסי מכפר כשעיר המשתלח.

ר' יצחק אמר ששמע חילוק בשחיטת זר בפר כה"ג ופרה אדומה ואינו יודע אם זר כשר בפרה ופסול בפר כה"ג, או להפך, ונחלקו רב ושמואל, שלדעה אחת בפרה פסול ובפר כשר, ולדעה אחרת בפרה כשר ובפר פסול, ויש להביא ראיה שרב הוא הפוסל בפרה שר' זירא אמר ששחיטת פרהפסולה בזר ואמר רב שהמקור לכך הוא שכתוב בפרשה אלעזר וגם כתוב חוקה, ולכאורה גם בפרו של אהרן כתוב אהרן וחוקה, יש לומר ששחיטה אינה עבודה, ומה שפוסל בפרה כי היא קדשי בדרק הבית, ואין זה ק"ו לומר שבבדק הבית כשר, כי רואים שגם מראות נגיעים כשר רק בכהן למרות שאינה עבודה, ולדעת שמואל שבפר אהרן פסול זר, לכאורה אם המקור לכך ממה שכתוב אהרן וחוקה א"כ גם בפרה נפסול שכתוב אלעזר וחוקה, ויש לומר שיש גז"ה"כ בפרה ושחט אותה לפני שאפילו זר שחט ואלעזר רואה, ולרב פסוק זה מלמד שלא יסח דעתו, ושמואל לומד זאת מהפסוק ושרף את הפר לעיניו, ולרב פסוק אחד מלמד על שריפה, ואחד על שחיטה שאם התורה היתה כותבת פסול הסח הדעת רק בשחיטה, היינו אומרים שזה בגלל שהיא תחילת עבודה, אך בשריפה לא פוסל הסח הדעת, ואם היה כתוב פסול בשריפה, היינו אומרים שעכשיו הוא הכשרות של הפרה, אך בשחיטה אינו פוסל, ולכאורה אם נאמר שבא למעט אסיפת אפרה ומילוי המים שלא פוסל הסח הדעת, **עמוד ב** יש לכך מקור אחר שפוסל שכתוב למשמרת למי נדה, אלא בא למעט השלכת עץ ארו ואזוב ושני תולעת שאינם מגוף הפרה.

לרב אמר שחיטת פרה בזר כשירה, ולר' יצחק נפחא פסולה, ויש אומרים שלעולא כשרה, ויש אומרים שפסולה, ור' יהושע בר אבא מביא ראיה לרב שפוסל שהברייתא אומרת שהזאת מימיה פסול באשה ודוקא ביום, ומהפסוק תורה מרבים גם שחיטה וקבלת הדם והזאתו, והשריפה, והשלכת עץ ארו, ואזוב, ואין לרבות אסיפת אפרה ומילוי מים והקידוש, שכתוב זאת שחלק מרבים וחלק ממעטים שעדיף ללמוד מהזאת מימיה, שכל מה שפסול באשה כשר רק ביום, אך אסיפת האפר והקידוש כשר גם באשה, לכן כשר בלילה, ואין לומר שהראיה היא שאם כשר באשה כשר גם בזר, שהרי הזאת מימיה פסול באשה ובכל זאת כשר בזר, ואב"י מבאר את הראיה שכמו ששמעטים אשה מאלעזר ולא אשה, כך יש למעט אלעזר ולא זר.

עולא מבאר שבפרשת פרה יש משמעות שמוציאה ממשמעות אחרת, ויש להבין את זה מתוך העניין, שכתוב ונתתם אותה אל אלעזר כהן רב הראשונה נאמר אלעזר ולא שאר הפרות, ויש מסבירים שהאחרות כשרות רק בכה"ג, או שכשרות אף בכהן הדיוט, ויותר פשוט לומר שכשר תמיד בכל כהן, אך קשה מה המקור לדעה שכשר רק בכה"ג, ויש לומר שלומדים גזירה שווה חוקה חוקה מיה"כ.

נאמר בפסוק והוציא אותה שלא יוציא עמה אחרת כמו שהמשנה אומרת שאם הפרה לא רוצה לצאת לא מוציאים עמה שחורה שלא יאמרו ששחטו פרה שחורה ולא מוציאים עמה אדומה נוספת שלא יאמרו ששחטו שתיים, ורבי אומר שזה גז"ה"כ אותה לבדה, ולת"ק מה שכתוב אותה הוא כר"ש שדורשים טעם לפסוק.

דף מג לת"ק מותר להוציא חמור עמה שודאי לא יאמרו ששחטוה עמה, ולרבי כתוב אותה לבדה, ומושרף אותה לומדים לרב שלא יסח ממנה דעתו, ולשמואל שזר יכול לשחוט, ומה שכתוב אח"כ ולקח אלעזר לומר שמעכשיו צריך כהן, ולרב הוא מייעט אחר מייעט לרבות שכשר אף בהדיוט, ומה שכתוב אח"כ ולקח הכהן עץ ארו ואזוב, לשמואל מלמד שכשר הדיוט, ולרב בא ללמד שהיינו אומרים שזה לא מעשה בגוף הפרה, ולא צריך כהן קמ"ל שצריך כהן.

מוכבס בגדיו הכהן לומדים שנעשית בכיהונו עם בגדי כהונה, ומטמא הכהן עד הערב לומדים שגם לדורות יעשה בגדי כהונה, אך זה מובן רק אם נאמר שזה גם בכהן הדיוט, אך אם יש דין דוקא בכה"ג א"כ ודאי שצריך להיות בבגדיו, ויש לומר שהפסוק כותב גם דבר שניתן ללמדו בק"ו.

מואסף איש טהור לומדים להכשיר זר, טהור להכשיר אשה ומוהניח לומדים שרק מי שיש בו דעת להניח למעט חרש שוטה וקטן שאין בהם דעת.

המשנה אומרת שכולם כשרים לקדש מלבד חרש שוטה וקטן, ור' יהודה מכשיר קטן ופוסל אשה ואנדרוגינוס, ות"ק למד מהפסוק ולקחו לטמא מעפר שייפת החטאת שמי שפסול באסיפה פסול בקידוש, והכשרים באסיפה כשרים בקידוש, ור' יהודה לומד שלא כתוב ולקח אלא ולקחו ואף קטן שפסול באסיפה כשר בקידוש, והוא לומד למעט אשה ממה שכתוב ונתן ולא ונתנה, ות"ק סובר שאם היה כתוב ולקח ונתן היינו אומרים שיקח אחד ויתן אחד, וכתוב ולקחו שגם ב' לוקחים, ואם היה כתוב ונתנו היינו אומרים שדוקא שנים יתנו לכן כתוב ולקחו ונתן שאפילו אחד לוקח ושנים נותנים.

לת"ק לומדים מולקח אזוב וטבל במים איש טהור איש ולא אשה, טהור להכשיר קטן ולר' יהודה איש ולא קטן טהור להכשיר אשה, והברייתא שאומרת שהכל כשרים

בכל יום היה גלדה עבה וביו"כ דק וכל יום היתה קצרה וביו"כ ארוכה כדי שתייע זרועו של הכה"ג, בכל יום לא היה לה טבעת בראשה וביו"כ היתה טבעת שמשמיעה קול.

רב חסדא אומר שיש ז' מיני זהב, זהב טוב, זהב אופיר, זהב מופז, זהב שחוט, זהב סגור, זהב פרויים, זהב וזהב טוב לומדים מהפסוק וזהב הארץ ההיא טוב, אופיר שבא מאופיר,

דף מה זהב מופז דומה לפז כמרגלית, זהב שחוט, שנטה כחוט, זהב סגור שכשיצא לשוק נסגור מפניו כלך חנויות הזהב, פרויים שדומה לדם פרים, ולרב אשי יש ה' מינים ובכל אחד יש זהב וזהב טוב, וכן שנינו במשנה שיש זהב ירוק ואדום והיינו של פרויים שדומה לדם הפרים.

כתוב ביו"כ קטורת סמים דקה ובכל השנה כתוב קודם הדק, ובה ללמד שתהיה דקה מן הדקה,

בכל יום עולים הכהנים ממזרח שכל פניויתו של אדם הן לימין, ביו"כ משום כבוד הכה"ג עולה ויורד באמצע, ולכן הוא מקדש בקיתון של זהב.

לר' יהודה כל השנה יש ב' מערכות מערכה גדולה ומערכה של קטורת, וביו"כ היתה עוד מערכה של קטורת, ולר' יוסי כל יום היה ג' שהייתה מערכה של קיום האש, ולר"מ היתה עוד מערכה לאברים ופדרים שלא התעכלו מאתמול, ולכו"ע יש שנים שכתוב היא עולה על מוקדה על המזבח כל הליה, זה מערכה גדולה, ואש המזבח תוקד היא מערכה שניה של קטורת, ור' יוסי מוסיף מערכה של קיום האש מהפסוק והאש על המזבח, ור' יהודה למד שהצתת האש של המערכה צריכה להיות בראש המזבח שכתוב והאש על המזבח תוקד בו. ור' יוסי לומד את זה מהפסוק של ר"ש שכתוב ונתנו בני אהרן אש על המזבח, ור' יהודה למד מזה שהצתה היא כבהן כשר ובכלי שרת, ור"ש אמר שאין צורך למעט זר שממילא אינו עולה למזבח, אלא זה מלמד שהצתה היא בראש המזבח, ור' יהודה אומר שצריך למעט זר שלא יעמוד למטה ויצית עם מפות, ור"מ לומר שיש מערכה נוספת לאברים ופדרים מואש, והתנאים האחרים לא לומדים מואו, ולאחרים האברים שלא התעכלו מהערב מסדרים אותם שוב במערכה גדולה, **עמוד ב** ואם אין מקום מסדרם על הכבש או על הסוכב עד שיסדר להם מקום במערכה גדולה, ולומדים זאת מהפסוק אשר תאכל האש את העולה על המזבח, ור"מ לומר מהפסוק זה שמחזירי ר' עיכולי עולה ולא של קטורת, וכן דרש ר"א בן יעקב, ולכל התנאים מוסיפים עוד מערכה ביו"כ ולמדו מהפסוק והאש ואף מי שאינו דורש ואו אך ואו הא כן דורשים,

מאש תמיד לומדים שמערכה שניה של קטורת היא על מזבח החיצון, אש מחתה ומנורה אפשר ללמוד במה מצינו, שנאמר אש בקטורת ובמחח ומנורה, וכמו שבקטורת היא ממזבח החיצון כך במחח ומנורה, אך ניתן לדרוש שכמו שבקטורת זה בסמוך לו כך במחח ומנורה זה בסמוך וא"כ יקח ממזבח הפנימי, יש ללמוד מהפסוק אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה שהאש תמיד שנאמרה במנורה היא בראשו של מזבח החיצון, ומחח נלמד ממנורה אך ניתן לומר שנלמד מקטורת שניטל מהאש הסמוכה, וא"כ ניקח ממזבח הפנימי, יש ללמוד מהפסוק ולקח מלא המחח גחלי אש מעל המזבח מלפני ה' וזה מזבח שרק מקצתו הוא לפני ה' וזה חיצון אך פנימי כולו לפני ה' יעקב, וצריך גם את הפסוק מלפני ה' שלולו כן היינו אומרים שזה מ זבח פנימי ולולא הפסוק מעל המזבח היינו אומרים שיקח דוקא מלפני ה'

דף מו אך מצדדים אחרים לא יקח,

ר"א אמר בשם בר קפרא שר"מ סובר שאברי עולה שנשארו עושה להם מערכה בפני עצמה ומסדרן אף בשבת, אך לכאורה זה משנה מפורשת בכל יום היה ד' מערכות, אומר ר' אבין שיש בזה חידוש שאפילו בפסולין, אך רק אם משלה כבר בהם האש, וללישנא בתרא אף בכשרים מסדרם רק אם משלה בהם האש, אך אין חידוש שגם בשבת שכתוב במשנה היום חמש, אמר רב אחא בר יעקב שהחידוש הוא שלא נאמר שזה רק כשחל יוה"כ אחר שבת שחלבי שבת קרבים ביוה"כ, אך אם חל באמצע השבוע לא יקרבאברי חול ביוה"כ קמ"ל שקרבים, ורבא אומר שלא צריך לכך כי הרי כתוב להדיא בכל יום, ודעת רב הונא שרק תחילת הקרבה דוחה ולא סופה, ורב חסדא אומר שסופו לא דוחה טומאה אך דוחה שבת ולרבא דוחה טומאה אך לא שבת, ואב"י מקשה לדעת רבא שאם סופו דוחה טומאה שכתוב במועד, א"כ ידחה שבת, ולרב חסדא קשה שאם לומדים ממועדו שדוחה שבת א"כ ידחה גם טומאה ורבא תירץ **עמוד ב** שטומאה שדחה בתחילתו דוחה גם סופו א"כ שבת לא דחה תחילתו כי קרב בערב שבת א"כ גם סופו לא ידחה ולרב חסדא לא קשה, שכמו שתחילה אינו דחיה כי שבת הותרה אצל ציבור, לכן גם סופו מותר, אך טומאה שזה רק דחיה בציבור א"כ תחילתו שזה עיקר כפרה דוחה אך סופו שאינו עיקר כפרה אינו דוחה,

לדעת אב"י המכבה אש מחתה ומנורה חייב ולרבא פטור, ללישנא קמא כשעדיין מהאש על המזבח חייב לכו"ע, ונחלקו כשכיבהו על הקרקע, שלאב"י הוא נקרא אש המזבח ולרבא פטור כי הוא התנתק מהמזבח, ולפ"ז מה שרבה בר אבוה אמר שהמוריד אש מהמזבח וכיבה אותה חייב לכאורה זה כאב"י, ויש לומר שגם רבא יודה בזה כיוון שלא התנתק למצותו אך כשהלך למצותו פטור, וללישנא בתרא במונה כבר בקרקע פטור לכו"ע, ונחלקו כשהו עדיין על המזבח, שלאב"י חייב שזה נקרא אש המזבח, ולרבא פטור שזה כבר התנתק משם אש המזבח, ולפ"ז מה שרבה בר אבוה מחייב בהוריד לארץ וכיבה זה לא לאב"י ולא לרבא, ויש לחלק שבאש מחתה התנתקה למצותה אך אש המזבח לא התנתקה.

פרק הוציאו לו

דף מז משנה הוציאו לכה"ג את הכף והמחח וחספן בה מלא חפניו, ונתן לכף הגדול נתן לפי גדלו והקטן לפי קטנו, וזה היה מדתה ואח"כ נטל את המחח בימינו ואת הכף בשמאלו,

גמרא מה שכתוב לעיל נטל את הכף והמחח, מדובר במחח של גחלים וכאן מדובר במחח של הקטורת, וכן נאמר בבבליא הוציאו לו כף ריק מלשכת הכלים ומחח גדושה של קטורת מלשכת בית אבטינס,

ביוה"כ צריך כף, אף שכתוב מלא חפניו, אך אי אפשר להכניס, שאין להכניס פעמים כי כתוב והביא הבאה אחת ולא שנים, ואם יקח בחפניו ויניחנה במחח ויכנס כך, א"כ שוכנס אם יקחנו בשנינו זה בזיון שלא עושים כך אפילו לפני מלך בשר ודם, וא"כ מביאים ע"י כף כמו שמצאנו בנשיאים,

לכאורה אם הכף שהיא העיקר בשמאלו, זה כמו שהותיק בארץ והגר עולה עליו, ויש לומר שעדיף שיקח המרובה בימין והמועט בשמאל, ואף אם שניהם שוים כמו אצל ר' ישמעאל בן קמחית שהיו חפניו מרובים, בכ"ז שגחלים חמים והקטורת צוננת.

אמרו על ר' ישמעאל בן קמחית שחפן ד' קבים בב' חפניו, ואמר שכל הנשים זרדו אך זרד אמי עלה לגג, שהוא המשובח ביותר, יש אומרים ע"י שאכלה מאכל ערסן, ויש אומרים שהבירור שבש"ז עלה לגג, כדברי ר' אבהו שדרש הפסוק בשירת דוד ותורני למלחמה, ובתהילים כתוב המאוזני חיל למלחמה, שדוד אמר זריתני וזריתני מהברור בטיפה, ופעם דיבר ר' ישמעאל עם ערבי בשוק ונתזה מפיו צינורה על בגדו ונכנס אחיו ישבב ושמש תחתיו, ואמם ראתה ב' בנים כה"ג ביום אחד, ופעם דיבר ר' ישמעאל עם ארון אחד ונתנו צינורה מפיו על בגדו ונכנס אחיו יוסף ושימש תחתיו, וראתה אמם ב' כה"ג ביום אחד, והיו לקמחית ז' בנים ששמשו בכהונה גדולה, ושאלו אותה במה זכית לכך, אמרה לחכמים שמעולם לא ראו קודרת ביתה קלעי שעה אמרו לה שהרבה נשים עשו כך ולא זכו כמון.

כתוב בפסוק ונתן בקומצו שלא יעשה מדה לקומץ, והסתפקו אם יכול לעשות מדה לחפינה, שיש פסוק רק בקומץ ובחפינה לא כתוב בחפניו אלא ומלא חפניו, או שניתן ללמוד מלא מלא מקומץ, ואין לדייק מדברי המשנה וכן היתה מדתה שיכול לעשות מדה אחרת אם ירצה שאפשר לפרש וכך היה חוזר וחופן לפניו, אך לפ"ז אפשר לדייק שניתן לחפון פעמיים, ויש לדחות שהכוונה היא שיכול לעשות מדה אם ירצה או שלא יחסר ולא יותר.

אין לומר שהקומץ מבצבץ מידי, שכתוב בקומצו דוקא, אך א"כ יספיק בראשי אצבעותיו יש לומר שדורשים מהפסוק מלא קומצו כדרך שהאנשים קומצים, והיינו שמחפה ג' אצבעותיו על פיסת ידו וקומץ, **עמוד ב** ובמחבת ומרחת שהן עשויות כבר מוחך באגודלו מלמעלה ובאצבע הקטנה מלמטה, וזוהי העבודה קשה שבמקדש ואמנם יש גם חפינה שהיא קשה אך יש לומר שזה עבודה מעבודות קשות שבמקדש.

ר' יוחנן אמר שר' יהושע בן עוזאיה הסתפק בבין הביניים של מלא קומצו, ואמר רב פפא שאין להסתפק במה שבפנים שהוא ודאי קומץ ומה שחוץ לאצבעותיו ודאי אינו קומץ, והספק הוא בין האצבעות עצמן, ור' יוחנן אמר שזה נשאר ספק ור' חנינא אמר שקודם מקטיר הקומץ ואח"כ של בין הביניים, שאם יקטיר קודם את של בין הביניים א"כ זה שיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה ואין להקטיר עליהם את הקומץ, ואין לומר שאם שקטרים אח"כ יהיה בזה איסור הקטרה שכל שממנו לאישים הוא בכל תקטירו, שניתן לומר שמקטרים על תנאי שאם אינם קומץ ישרפו לשם עצים כר"א שאומר לריח ניתוח לא תקטירו מהם, לריח ניתוח אין אתה מעלה אך אפשר להעלות לשם עצים, ולרבנן יש לומר שיקצו אנשים שמנים שלא יהיה להם בין הביניים, ולפ"ז גם לר"א לכתחילה דוקא שמנים יקמצו.

הסתפק רב פפא בבין הביניים במלא חפניו אם דינם כמלא חפניו, אך לכאורה אם לומדים מלא מלא מקומץ זה יהיה כקומץ, ויש לומר שרב פפא מסתפק שכתוב מלא חפניו והביא, ובין הביניים נקרא הבאה, או שכתוב ולקח והביא ואין זה לקיחה, **רב פפא אומר** שמלא קומצו כדרך האנשים אך יש להסתפק אם קמץ בראשי אצבעותיו או מלמטה למעלה או מהצדדים,

ועוד אמר רב פפא שמלא חפניו כדרך האנשים, אך יש להסתפק בראשי אצבעותיו או שעשה מלמטה למעלה או מהצדדים, או שחפן בכל יד וקרבת אחת לשניה.

דף מח רב פפא הסתפק אם הדביק את הקומץ לדופן הכלי האם צריך תוך כלי ויש כאן או שצריך הנחה כתקנו ואין כאן.

רב אמי הסתפק אם הפך הכלי והדביק את הקומץ בשולי הכלי האם צריך הנחה בתוכו ויש כאן או שצריך הנחה כתקנו ואין כאן.

רב פפא הסתפק אם במלא חפניו צריך גדושות או אפילו מחוקות, ור' אבא הוכיח מברייא שאומרת שמלא חפניו שאמר לא מחוקות ולא גדושות אלא טפופות.

המשנה אומרת שאם נשפך הדם על הרצפה ואספו פסול ואם נשפך מהכלי ואספו כשר, ולומדים זאת מהפסוק ולקח מדם הפר ולא מדם הנפש או העור או דם התמצית מדם הפר, דם מהפר יקבלנו שאם אפילו מקצת דם, יהיה קשה לדברי רב יהודה שאמר שהמקבל צריך לקבל את כל דם הפר שכתוב ואת כל דם הפר ישפוך אל יסוד והכוונה של הפסוק שיקבל הדם מהפר עצמו, וגורעים אות ממילה למילה ודורשים, **הסתפק** רב פפא בקטורת שהתפורה ממלוא חפניו ואספה אם ידו כצואר בהמה ונפסלה או שזה כנשפך מהכלי שרת וכשרה, עוד הסתפק רב פפא אם מחשבה פוסלת בחפנית הקטורת אם לומדים מלא מלא מנתה ומועיל בה מחשבה, א"כ גם בקטורת תפסול מחשבה, או שלא לומדים לענין מחשבה, ורב שימי בר אשי רצה להוכיח לרב פפא מהמשנה שר"ע הוסיף שקטורת לבונה וגחלים אם נגע טבול יום במקצתם פסול כולם ואם פוסל טבול יום גם לינה פוסלת וא"כ גם מחשבה תפסול.

עמוד ב רב פפא מסתפק אם מחשבה פוסלת בחתיית גחלים, אם המחשבה פוסלת במכשירי מצוה כמצוה, או לא.

שאלו את רב ששת אם הולכה בשמאל פוסלת הוכיח רב ששת שכתוב במשנתנו נטל את המחח בימינו ואת הכף בשמאלו ולא פשט מהמשנה בתמיד הרגל של ימין בשמאל, כי שם מדובר על הולכה שאינה מעכבת כפרה ואין להוכיח על הולכה שמעכבת כפרה ששמאל לא יפסול.